ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 28ης Ιουνίου 2007 *

Στην υπόθεση C-331/05 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 2 Σεπτεμβρίου 2005,

Internationaler Hilfsfonds eV, με έδρα το Rosbach (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους H. Kaltenecker και S. Krüger, Rechtsanwälte,

ενάγουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τις M.-J. Jonczy και S. Fries, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

εναγομένη πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, P. Kūris, K. Schiemann (εισηγητή), L. Bay Larsen και J.-C. Bonichot, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: V. Trstenjak
γραμματέας: B. Fülöp, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 16ης Νοεμβρίου 2006,

αφού άκουσε την γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 28ης Μαρτίου 2007,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Internationaler Hilfsfonds eV (στο εξής: IH) ζητεί την εξαφάνιση της διατάξεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 11ης Ιουλίου 2005, T-294/04, Internationaler Hilfsfonds eV κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. II-2719, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία απορρίφθηκε ως προδήλως αβάσιμη η προσφυγή της, την οποία άσκησε δυνάμει του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, με αίτημα να υποχρεωθεί η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να αποκαταστήσει τη ζημία που ισχυρίζεται ότι υπέστη η ενάγουσα και που συνίσταται στα έξοδα δικηγόρου στα οποία υποβλήθηκε κατά τη διάρκεια τριών διαδικασιών καταγγελίας ενώπιον του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή.

Το νομικό πλαίσιο

2 Στις 9 Μαρτίου 1994, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εξέδωσε την απόφαση 94/262/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ, σχετικά με το καθεστώς του ευρωπαϊκού [Ευρωπαίου] διαμεσολαβητή και τους γενικούς όρους άσκησης των καθηκόντων του (ΕΕ L 113, σ. 15).

3 Βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 3, της αποφάσεως 94/262, ο Διαμεσολαβητής δεν μπορεί να παρέμβει σε διαδικασία εκκρεμούσα ενώπιον δικαστικής αρχής, ούτε να αμφισβητήσει το βάσιμο δικαστικής αποφάσεως.

4 Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 6, της αποφάσεως αυτής, οι καταγγελίες που υποβάλλονται στον Διαμεσολαβητή δεν διακόπτουν τις προθεσμίες ασκήσεως δικαστικής ή διοικητικής προσφυγής.

5 Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 7, της εν λόγω αποφάσεως, εάν ο Διαμεσολαβητής, λόγω εκκρεμούς ή περατωθείσας δικαστικής διαδικασίας ως προς τα προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά, οφείλει να κηρύξει την καταγγελία απαράδεκτη ή να θέσει τέλος στην εξέτασή της, τα αποτελέσματα των ερευνών τις οποίες ενδεχομένως διεξήγαγε προηγουμένως τίθενται στο αρχείο.

Το ιστορικό της διαφοράς

6 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη ως εξής:

«6 Η ενάγουσα είναι μη κυβερνητική οργάνωση (ΜΚΟ) γερμανικού δικαίου η οποία υποστηρίζει πρόσφυγες, θύματα πολέμων και καταστροφών. Μεταξύ του 1993 και του 1997 υπέβαλε στην Επιτροπή έξι αιτήσεις συγχρηματοδοτήσεως πράξεων.

7 Κατά την εξέταση των πρώτων αιτήσεων, οι υπηρεσίες της Επιτροπής έκριναν ότι η ενάγουσα δεν ήταν επιλέξιμη για να τύχει των ενισχύσεων που χορηγούνται στις ΜΚΟ εφόσον δεν πληρούσε τις γενικές προϋποθέσεις για τη συγχρηματοδότηση των σχεδίων. Η ενάγουσα ενημερώθηκε σχετικώς με έγγραφο της 12ης Οκτωβρίου 1993. Με έγγραφο της 29ης Ιουλίου 1996 η Επιτροπή εξήγησε τους κύριους λόγους για τους οποίους κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η ενάγουσα δεν μπορούσε να θεωρηθεί επιλέξιμη ως ΜΚΟ.

8 Στις 5 Δεκεμβρίου 1996 η ενάγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή νέο σχέδιο. Το σχέδιο αυτό, τροποποιημένο, υποβλήθηκε στην Επιτροπή με νέα αίτηση τον Σεπτέμβριο 1997. Η Επιτροπή δεν αποφάνθηκε επί της νέας αυτής αιτήσεως συγχρηματοδοτήσεως, εκτιμώντας ότι η απόφαση της 12ης Οκτωβρίου 1993 ως προς τη μη επιλεξιμότητα της ενάγουσας ως ΜΚΟ εξακολουθούσε να ισχύει.

9 Η ενάγουσα κατέθεσε τότε τρεις καταγγελίες ενώπιον του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, τη μια το 1998 [καταγγελία 338/98/VK] και τις δύο άλλες το 2000 [καταγγελίες 1160/2000/GG και 1613/2000/GG]. Οι καταγγελίες αυτές αφορούσαν κυρίως δύο πτυχές, δηλαδή το ζήτημα της προσβάσεως της ενάγουσας στον φάκελο και το ερώτημα αν η Επιτροπή είχε εξετάσει προσηκόντως τις αιτήσεις της ενάγουσας.

10 Ως προς την πρόσβαση στον φάκελο, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα, με απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2001, ότι ο κατάλογος των εγγράφων που εμφάνισε η Επιτροπή στην ενάγουσα για να τα συμβουλευθεί δεν ήταν πλήρης, ότι η Επιτροπή είχε παρακρατήσει ορισμένα έγγραφα άνευ

λόγου και ότι, συνεπώς, η στάση αυτή της Επιτροπής μπορούσε να συνιστά περίπτωση μη χρηστής διοικήσεως. Πρότεινε στην Επιτροπή να επιτρέψει στην ενάγουσα την πρόσβαση στον φάκελο. Η πρόσβαση αυτή στον φάκελο πραγματοποιήθηκε στα γραφεία της Επιτροπής στις 26 Οκτωβρίου 2001. Ο Διαμεσολαβητής διαπίστωσε, εξάλλου, περίπτωση μη χρηστής διοικήσεως στο γεγονός ότι η ενάγουσα δεν είχε την ευκαιρία να τύχει ακροάσεως σύμφωνα με τους τύπους σχετικά με τις πληροφορίες που έλαβε η Επιτροπή από τρίτους, πληροφορίες που είχαν χρησιμοποιηθεί για να ληφθεί απόφαση κατ' αυτής.

11 Ως προς το ερώτημα αν οι αιτήσεις της ενάγουσας εξετάσθηκαν προσηκόντως, ο Διαμεσολαβητής, με άλλη απόφαση εκδοθείσα επίσης στις 30 Νοεμβρίου 2001, σχετικά με τη λήψη υπόψη από την Επιτροπή ορισμένων πληροφοριών προερχομένων από τρίτους, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρξε τοιαύτη εξέταση. Εξάλλου, με την απόφασή του της 11ης Ιουλίου 2000, ο Διαμεσολαβητής διατύπωσε μια κριτική παρατήρηση σχετικά με το γεγονός ότι η Επιτροπή είχε αφήσει να παρέλθει πολύς χρόνος προτού να γνωστοποιήσει γραπτώς τους λόγους που την είχαν οδηγήσει το 1993 στο συμπέρασμα περί της μη επιλεξιμότητας της ενάγουσας. Τέλος, όσον αφορά το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν είχε λάβει τυπική απόφαση επί των αιτήσεων που υπέβαλε η ενάγουσα τον Δεκέμβριο 1996 και τον Σεπτέμβριο 1997, ο Διαμεσολαβητής, με την απόφασή του της 19ης Ιουλίου 2001, συνέστησε στην Επιτροπή να αποφανθεί επί των αιτήσεων αυτών πριν από τις 31 Οκτωβρίου 2001.

12 Για να συμμορφωθεί προς τη σύσταση του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή έστειλε στην ενάγουσα έγγραφο με ημερομηνία 16 Οκτωβρίου 2001, περί απορρίψεως των δύο σχεδίων που υποβλήθηκαν τον Δεκέμβριο 1996 και τον Σεπτέμβριο 1997 λόγω της μη επιλεξιμότητας της ενάγουσας για τη συγχρηματοδότηση.

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 15 Δεκεμβρίου 2001, η ενάγουσα άσκησε προσφυγή κατά του εγγράφου της 16ης Οκτωβρίου 2001. Με απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2003, T-321/01, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. II-3225), το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής της 16ης Οκτωβρίου 2001, με την οποία απορρίφθηκαν οι αιτήσεις συγχρηματοδοτήσεως της προσφεύγουσας του Δεκεμβρίου 1996 και του Σεπτεμβρίου 1997 και καταδίκασε την εναγομένη στα δικαστικά έξοδα.

14 Με την προσφυγή της, η ενάγουσα είχε επίσης ζητήσει την απόδοση από την εναγομένη των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Διαμεσολαβητή. Με την απόφασή του, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι τα έξοδα σχετικά με τις ενώπιον του Διαμεσολαβητή διαδικασίες δεν μπορούν να θεωρηθούν αναγκαία έξοδα υπό την έννοια του άρθρου 91, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου και, συνεπώς, δεν μπορούν να αναζητηθούν.»

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

7 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Ιουλίου 2004, η ΙΗ άσκησε αγωγή ζητώντας να της καταβάλει η Επιτροπή το ποσό των 54 037 ευρώ ως αποζημίωση για την υλική της ζημία, η οποία συνίσταται στα έξοδα δικηγόρου στα οποία υποβλήθηκε κατά τη διάρκεια τριών διαδικασιών καταγγελίας ενώπιον του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή.

8 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή της ΙΗ ως προδήλως αβάσιμη.

9 Το Πρωτοδικείο αιτιολόγησε την απόρριψη κατ' ουσία κρίνοντας ότι δεν υπήρχε αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς του κοινοτικού οργάνου και της προβαλλόμενης ζημίας, διότι, αφενός, η ΙΗ ελεύθερα επέλεξε να απευθυνθεί στον Διαμεσολαβητή προτού προσφύγει στο Πρωτοδικείο και, αφετέρου, οι υπηρεσίες δικηγόρου δεν είναι απαραίτητες για την κίνηση των διαδικασιών ενώπιον του Διαμεσολαβητή.

10 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Πρωτοδικείο ανέπτυξε το σκεπτικό του αναφέροντας, κατ' αρχάς, ότι με τον θεσμό του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή, η Συνθήκη ΕΚ προσέφερε στους πολίτες της Ενώσεως μια εναλλακτική οδό, έναντι της ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, για την υπεράσπιση των

συμφερόντων τους. Αυτή η εναλλακτική εξωδικαστική οδός ανταποκρίνεται σε ειδικά κριτήρια και δεν έχει κατ' ανάγκη τον ίδιο στόχο με εκείνον της δικαστικής προσφυγής. Επιπλέον, οι δύο αυτές οδοί δεν μπορούν να ακολουθηθούν παράλληλα. Συγκεκριμένα, παρόλο που οι υποβαλλόμενες στον Διαμεσολαβητή καταγγελίες δεν διακόπτουν την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, ο Διαμεσολαβητής οφείλει εντούτοις να θέσει τέρμα στις έρευνές του και να κηρύξει την καταγγελία απαράδεκτη αν ο ενδιαφερόμενος πολίτης ασκήσει συγχρόνως προσφυγή ενώπιον του κοινοτικού δικαστή για τα ίδια πραγματικά περιστατικά. Στον πολίτη, επομένως, εναπόκειται να εκτιμήσει ποια από τις δύο προσφερόμενες οδούς μπορεί να εξυπηρετήσει καλύτερα τα συμφέροντά του.

11 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι τα σχετικά με τις ενώπιον του Διαμεσολαβητή διαδικασίες έξοδα δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αναγκαία έξοδα υπό την έννοια του άρθρου 91, στοιχείο β', του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου και, συνεπώς, δεν μπορούν να αναζητηθούν δυνάμει της διατάξεως αυτής. Το Πρωτοδικείο έκρινε επίσης ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, η ΙΗ επιδίωκε με την αγωγή αποζημιώσεως να καλύψει αυτά ακριβώς τα έξοδα δικηγόρου στα οποία είχε υποβληθεί στο πλαίσιο των διαδικασιών ενώπιον του Διαμεσολαβητή και ότι η αναγνώριση των εξόδων αυτών ως ζημίας θα ήταν αντίθετη προς τη νομολογία του Πρωτοδικείου σχετικά με τη μη δυνατότητα αποδόσεως των εν λόγω εξόδων ως δαπανών.

12 Στο πλαίσιο αυτό, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, σε αντίθεση με τις ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων διαδικασίες, η διαδικασία ενώπιον του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή νοείται κατά τέτοιο τρόπο ώστε η προσφυγή σε δικηγόρο να μην είναι αναγκαία και ότι αρκεί η παρουσίαση των γεγονότων στην καταγγελία, χωρίς να χρειάζεται νομική επιχειρηματολογία. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η ελεύθερη επιλογή του πολίτη να εκπροσωπηθεί από δικηγόρο στο πλαίσιο της ενώπιον του Διαμεσολαβητή διαδικασίας συνεπάγεται ότι πρέπει να φέρει προσωπικώς τα συναφή έξοδα.

13 Επιπλέον, το Πρωτοδικείο συνήγε από την απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Μαρτίου 1978, 54/77, Herpels κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1978, σ. 233, σκέψεις 45 έως 50), ότι η πρόσληψη δικηγόρου πριν από την άσκηση της προσφυγής ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων αποφασίζεται ελεύθερα από τους ενδιαφερομένους και σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να καταλογιστεί στο εναγόμενο όργανο. Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν υπήρχε από νομικής απόψεως αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της προβαλλόμενης ζημίας, δηλαδή των εξόδων για τη δικηγορική αμοιβή, και της πράξεως του κοινοτικού οργάνου.

14 Το Πρωτοδικείο επισήμανε εξάλλου ότι η ΙΗ ήταν ελεύθερη να απευθυνθεί στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή πριν ασκήσει προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου.

15 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι τα έξοδα δικηγόρου για διαδικασίες ενώπιον του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή δεν αποδίδονται ως ζημία στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως και αποφάσισε την απόρριψη της αγωγής ως προδήλως αβάσιμης.

Επί του αιτήματος της επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας

16 Με έγγραφο που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 12 Απριλίου 2007, η ΙΗ ζήτησε την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, δυνάμει των άρθρων 61 και 118 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, λόγω αντιφατικότητας των προτάσεων της γενικής εισαγγελέα.

17 Συναφώς, το Δικαστήριο δύναται, αυτεπαγγέλτως ή μετά από πρόταση του γενικού εισαγγελέα, ή ακόμη και κατόπιν αιτήσεως των διαδίκων, να διατάξει επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 61 του Κανονισμού του Διαδικασίας, αν εκτιμά ότι δεν έχει επαρκώς διαφωτιστεί ή ότι η υπόθεση πρέπει να κριθεί βάσει ενός επιχειρήματος επί του οποίου δεν διεξήχθη συζήτηση μεταξύ των διαδίκων (βλ. διάταξη της 4ης Φεβρουαρίου 2000, C-17/98, Emesa Sugar, Συλλογή 2000, σ. I-665, σκέψη 18, και απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2004, C-210/03, Swedish Match, Συλλογή 2004, σ. I-11893, σκέψη 25).

18 Στην προκειμένη περίπτωση, όμως, δεν ισχύει κάτι τέτοιο. Πράγματι, αφενός, η ΙΗ περιορίζεται κατ' ουσία στον σχολιασμό των προτάσεων της γενικής εισαγγελέα χωρίς να επικαλείται πραγματικά στοιχεία ή νομικές διατάξεις επί των οποίων

στηρίχθηκε η γενική εισαγγελέας και επί των οποίων δεν διεξήχθη συζήτηση μεταξύ των διαδίκων. Αφετέρου, το Δικαστήριο θεωρεί ότι διαθέτει εν προκειμένω όλα τα στοιχεία που του είναι αναγκαία για να αποφανθεί. Ως εκ τούτου, δεν συντρέχει λόγος να διαταχθεί η επανάληψη της προφορικής διαδικασίας.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

19 Με την αίτηση αναιρέσεως η ΙΗ ζητεί από το Δικαστήριο να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου ή να υποχρεώσει την Επιτροπή να της καταβάλει 54 037 ευρώ. Η ΙΗ ζητεί επίσης την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα.

20 Η Επιτροπή ζητεί να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως και να καταδικαστεί η ΙΗ στα δικαστικά έξοδα.

21 Η ΙΗ προβάλλει τρεις λόγους αναιρέσεως, οι οποίοι, επειδή συνδέονται στενά μεταξύ τους, πρέπει να εξεταστούν από κοινού. Κατά την ΙΗ, το Πρωτοδικείο αναζήτησε υπερβολικά στενή αιτιώδη συνάφεια για να θεωρήσει ότι στοιχειοθετείται εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας. Το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε, κατά συνέπεια, το βάσιμο της επιχειρηματολογίας της ενάγουσας σχετικά με τους πραγματικούς και νομικούς λόγους που την υποχρέωσαν να ζητήσει τη συνδρομή δικηγόρου για τις διαδικασίες καταγγελίας που κίνησε.

22 Είναι αληθές, όπως ορθώς επισήμανε η ΙΗ, ότι το γεγονός ότι τα σχετικά με τις διαδικασίες ενώπιον του Διαμεσολαβητή έξοδα δεν αποδίδονται, σύμφωνα με το άρθρο 91, στοιχείο β΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, δεν ασκεί κατ' αρχήν επιρροή στο ζήτημα αν τα έξοδα αυτά μπορούν να αποτελέσουν

αντικείμενο αποζημιώσεως δυνάμει του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ. Όπως διαπίστωσε το Πρωτοδικείο με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το άρθρο αυτό εφαρμόζεται μόνο στα έξοδα που δημιουργούνται από τη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, με εξαίρεση του προηγηθέντος αυτής σταδίου. Όμως, το δικαίωμα προς απόδοση των δικαστικών εξόδων και το δικαίωμα προς αποζημίωση υπόκεινται κατ' αρχήν σε διαφορετικές προϋποθέσεις και είναι ανεξάρτητα μεταξύ τους.

23 Όσον αφορά την αιτιώδη συνάφεια, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, σύμφωνα με τους Κανονισμούς Διαδικασίας τόσο του Δικαστηρίου όσο και του Πρωτοδικείου, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβάλλονται οι διάδικοι δεν αποδίδονται αν ήταν απαραίτητα για τους σκοπούς της διαδικασίας. Αντιθέτως, η αιτιώδης συνάφεια που απαιτείται στο πλαίσιο του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ συντρέχει εφόσον η ζημία αποτελεί άμεση συνέπεια της επίδικης άδικης πράξεως (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 4ης Οκτωβρίου 1979, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 και 45/79, Dumortier frères κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 515, σκέψη 21, και της 30ής Ιανουαρίου 1992, C-363/88 και C-364/88, Finsider κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-359, σκέψη 25).

24 Όσον αφορά το αίτημα της αποκαταστάσεως της υλικής ζημίας που η ενάγουσα ισχυρίζεται ότι υπέστη εξαιτίας των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε για να εξασφαλίσει τις συμβουλές δικηγόρου στο στάδιο της προ της ασκήσεως της αγωγής διαδικασίας, το οποίο οργανώνεται σύμφωνα με το άρθρο 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, δεδομένου μεταξύ άλλων ότι το περιεχόμενο των διοικητικών ενστάσεων που ασκήθηκαν κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως πρέπει να ερμηνεύεται και να γίνεται αντιληπτό από τη Διοίκηση με όλη την επιμέλεια που ένας μεγάλος και πλήρως εξοπλισμένος οργανισμός οφείλει στους υπαγόμενους σε αυτόν, συμπεριλαμβανομένων των μελών του προσωπικού του, παρότι δεν μπορεί να απαγορευθεί στους ενδιαφερομένους να εξασφαλίσουν, ήδη σε αυτό το στάδιο, δικηγορικές συμβουλές, κάτι τέτοιο αποτελεί προσωπική τους επιλογή που δεν μπορεί, κατά συνέπεια, να καταλογιστεί στο θεσμικό όργανο για το οποίο πρόκειται. Το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι δεν συνέτρεχε αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της προβαλλόμενης ζημίας, δηλαδή των εξόδων δικηγόρου, και της πράξεως του ως άνω κοινοτικού οργάνου (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα απόφαση Herpels κατά Επιτροπής, σκέψεις 47 έως 49).

25 Εξάλλου, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η ενάγουσα στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή πρέπει να διακρίνονται από εκείνα στα οποία υποβλήθηκε λόγω της διαδικασίας ασκήσεως της προσφυγής.

26 Η προσφυγή στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, αφενός, καθιστά δυνατό τον εντοπισμό και την εξάλειψη των περιπτώσεων κακοδιοικήσεως στο όνομα του γενικού συμφέροντος και, αφετέρου, παρέχει στον καταγγέλλοντα τη δυνατότητα να αποφύγει την ένδικη προσφυγή, αν ο Διαμεσολαβητής επιτύχει την επίλυση της διαφοράς μεταξύ του ίδιου και του καταγγελλόμενου κοινοτικού οργάνου.

27 Η προσφυγή στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή γίνεται με την ελεύθερη βούληση των ενδιαφερομένων. Επομένως, τα έξοδα, στα οποία από δική του πρωτοβουλία υποβάλλεται ο καταγγέλλων, δεν μπορούν να θεωρηθούν ως βλάβη καταλογιστέα στο εκάστοτε κοινοτικό όργανο.

28 Δεν ισχύει το ίδιο για τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε προσφεύγων που αποφάσισε να κινήσει ένδικη διαδικασία που θα οδηγήσει στην έκδοση αποφάσεως με ισχύ δεδικασμένου, η οποία ενδεχομένως θα τον δικαιώσει και θα υποχρεώσει το κοινοτικό όργανο να συμμορφωθεί προς αυτήν.

29 Ως εκ τούτου, από νομικής απόψεως, δεν συντρέχει καμία αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη η ΙΗ και των ενεργειών της Επιτροπής.

30 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα απορρίπτοντας για τον λόγο αυτό την αγωγή της ΙΗ με τη διάταξή του, η οποία ήταν επαρκώς αιτιολογημένη κατά τα λοιπά.

31 Το συμπέρασμα αυτό δεν ανατρέπεται από τον ισχυρισμό της ΙΗ ότι η αναιρεσιβαλλομένη διάταξη έρχεται σε αντίθεση με την πρόσφατη απόφαση του Πρωτοδικείου, η οποία υποχρέωσε την Επιτροπή στην αποκατάσταση ζημίας που αντιστοιχούσε, μεταξύ άλλων, στα έξοδα στα οποία είχε υποβληθεί ο αντίδικος στο πλαίσιο καταγγελίας ενώπιον του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή (απόφαση της 17ης Μαρτίου 2005, Τ-160/03, AFCon Management Consultants κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-981, σκέψεις 104 έως 107).

32 Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

33 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Επειδή η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της ΙΗ και αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Internationaler Hilfsfonds eV στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)